

גוף אחרון

עשיתי טעות, ויש לי כמה רגעים קטנים לספר עליה. לחץ הזמן נובע מכך שבשמיים נמצא עכשיו חפץ מתכתי שמחפש אותי בדבקות, מתוך אמונה מוזרה שאני החצי השני שאבד לו מזמן, ורק אם ניפגש נוכל, בכוחות משותפים, להיות משהו שלם. אבל אני לא תמים כמו שנדמה לו; ברור שהוא רוצה, בין אם הוא מודע לזה ובין אם לא, רק להרוג אותי. והוא יצליח, בגלל הטעות. אז איפה טעיתי? זה קרה כשאפשרו לי לבחור אם לספר בזמן הווה או בזמן עבר, ואני בחרתי מיד בהווה. העבר נראה לי מת, זרוק בצד הדרך, וההווה – חשבתי שזו הזדמנות לפרוץ דרכים חדשות, להיות בקדמת החיים, עם רגל אחת בעתיד. אז בחרתי. וזו היתה הטעות. כי אלה שמספרים בגוף ראשון ובזמן עבר, יש להם חסינות מפני הדברים שאותם הם מתארים; כבר מעצם העובדה שהם קיימים בהווה כדי להשקיף ממנו על העבר, ברור שכל דבר שמתואר בסיפור לא יכול לפגוע בהם באמת. ואני טעיתי וחשבתי שככה יהיה גם אצלי, שפעולת הסיפור בגוף ראשון תספק לי מקלט מהמילים ומהמשפטים שאותם אני משמיע. אלא שבדיעבד, אין דבר רחוק יותר מהאמת: אנחנו, המספרים בהווה, ששמים רגל אחת בעתיד, לא יכולים לעשות כלום חוץ מלעקוב אחרי סנפירי הכרישים שמסתובבים שם, בעתיד המקולל הזה, ולחכות שהם ימשכו אותנו פנימה. אנחנו חיים במקביל לסיפור, ולעתים קרובות מאוד, מתחתיו. המספרים בעבר יכולים לשקר, להמציא, לעוות את האמת – הסיפור כולו שלהם, לפקודתם; ואנחנו יכולים רק לתאר עובדות בלתי-הפיכות שנכפות עלינו בזמן שאנחנו מדברים, עובדות שדורסות אותנו תוך כדי שהמילים מחפשות דרכי מילוט אל מחוץ לגוף הנמחץ. ולכן, אף על פי שנוח לי להאמין שאני פה המספר הכל-יכול ויש לי חסינות מפני כל דבר שעלול להשבית את הסיפור, כי נקודת המבט שלי היא חסרת-תחליף – מבט אחד בחפץ המתכתי שבשמיים מבהיר לי, שאני רק דמות בסיפור של מישהו אחר, כי נקודת המבט שלי היא מאוד בעלת-תחליף, ואף אחד לא יבכה אם אמות, ואף אחד אפילו לא יעלה בדעתו רעיון כזה. וכאן אני גומר לספר, כי מתקרב רגע האיחוד שלי עם החצי האחר שמעולם לא אבד לי, ואם מישהו שומע אותי, שלפחות יידע שאני מודע לגמרי למה שקורה, ומקווה שאני האחרון שעובר דבר כזה, ושבעתיד סיפורים כאלה יסופרו רק בזמן עבר – ומטבע הדברים, בגלל מה שעומד לקרות לי בעוד רגע, גם בגוף שלישי.